

7. září 1927 určitý článek románu byl zpracován, třebaže opatrněji a volněji, přece takovým způsobem, že to naplňuje skutkovou podstatu zásahu v právo původské podle § 45 cit. zákona. V tomto nejpodstatnějším směru zmateční stížnost selhává, neuvádějíc konkrétní případ, což jest tím povážlivější, ano ani trestní oznámení, ani spis obžalovací neuvádějí ani jediný případ z doby po 7. září 1927. Důsledkem toho jest, že všechny vývody zmateční stížnosti, ať formální, ať hmotně-právní, k tomuto období se vztahující, postrádají věcného základu, a již z toho důvodu nemohou vésti k úspěchu.

Zmateční stížnost, napadající důvody zmatečnosti § 281 čís. 5, 9 a) tr. ř. rozsudek zprošťující oba obžalované z obžaloby pro přestupek podle § 47 čís. 1 zák. čís. 218/26, nemůže míti úspěch již proto, že logicky není možný souběh přečinu podle § 45 s přestupkem podle § 47 čís. 1 cit. zák. Neboť přečin podle § 45 předpokládá vědomý zásah ve smyslu § 44 cit. zák., jednání již od počátku (a priori) neoprávněné, nedovolené, porušující práva vyhrazená původci. Přestupek podle § 47 čís. 1 cit. zák. však předpokládá t. zv. zákonné licence, dovolené užití díla (§§ 23, 29, 33, 36 uv. zák.), a ukládá jen za povinnost, by při použití příslušné licence byl udán původce neb použitý pramen, ukládá pak zákon tuto povinnost — pokud jde o díla literární (§§ 21 až 26) — v případech § 23 čís. 2, 3, 4, 5 a v § 24 odst. 1 cit. zák.

Čís. 4155.

Byla-li s odporem proti rozsudku pro zmeškání spojena zmateční stížnost, rozhoduje o obou opravných prostředcích zrušovací soud, i když měla být zmateční stížnost odmítnuta nalézacím soudem podle § 1 zák. čís. 3/78.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1931, Zm II 141/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací v neveřejném zasedání nevyhověl odporu obžalovaného proti rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 2. března 1931, jímž byl uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 174 II c), 176 II a) tr. zák., a zamítl jeho zmateční stížnost proti témuž rozsudku.

D ů v o d y:

Obžalovaný výslovně prohlásil, že svoluje, by se přelíčení konalo v jeho nepřítomnosti. Nejsou proto jeho námitky proti rozsudku odůvodněny, nanejvýš, an ani sám obžalovaný neuvádí nezvratnou okolnost, pro kterou se nemohl ke hlavnímu přelíčení dostavit, a nebylo jim proto vyhověno. Obžalovaný ohlásil sice zmateční stížnost, avšak neprovedl ji a, ohlašuje ji, neoznačil jasně a určitě ani žádný ze zmatečných důvodů v § 281 čís. 1—11 tr. ř. uvedených, ani neuvedl skutečnost, která by některý ze zmatečných důvodů mohla zakládati. I bylo proto též jeho zmateční stížnost podle § 4 čís. 1 a § 1 čís. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. pro rok 1878 zamítnouti ihned v zasedání neveřejném.